

Telegraf - Campanie „Aproape de voi“. Izolați printre noi

Drama copiilor cu dizabilități, obligați să fie elevi într-un mediu ostil

Opusul iubirii este indiferența. Iar indiferența a devenit arma societății în care trăim. Când nu mai putem fi indiferenți, devenim răi. Unul dintre domeniile deloc scutite de loviturile acestei arme este sistemul de învățământ. Pe de o parte sunt concepțiile de incluziune a copiilor cu dizabilități în sistemul normal de învățământ, de cealaltă parte găurile negre cu care se confruntă acest sistem, deloc pregătite pentru ceea ce înseamnă curriculum adaptat, cadre didactice pregătite din punctul de vedere al psihopedagogiei speciale.

Din punctul de vedere al organizațiilor care promovează educația incluzivă, aceasta înseamnă acces la educație de calitate pentru toți copiii cu dizabilități (vezi Declarația de la Salamanca, din 1994). Educația de calitate este definită ca fiind crearea de oportunități reale de obținere a succesului în experiența de învățare. Cu alte cuvinte, calitatea educației nu se măsoară în termeni de performanță, promovabilitate, infrastructură, tehnologie și confort, ci în capacitatea sistemului, a școlii și a dascălului de a crea oportunități de învățare pentru orice copil/elev. Ei, aici avem cu adevărat probleme. Școlile românești abia suportă, din punct de vedere al infrastructurii, confortului și tehnologiei, lucrul cu copiii care nu necesită o atenție specială, darămite cu cei cu nevoi. Potrivit statisticilor, în România trăiesc 60.645 de copii cu dizabilități de vârstă școlară. Deși Guvernul României raportează un număr de 11.904 copii segregati în școli speciale, cercetarea de teren, relevă o cifră de trei ori mai mare: 31.486. De asemenea, 17.975 sunt neșcolarizați. În Constanța sunt, de exemplu, șase școli speciale, iar rezultatele pe care le obțin cu elevii cu care lucrează nu sunt deloc neglijate. Din păcate, aici ajung doar copiii la care gradul de handicap este mare și care au nevoie de supraveghere atentă, de monitorizare permanentă. Ce ne facem însă cu acei copii care au un handicap ușor sau mediu? Ei ajung în școlile obișnuite, iar aici începe adevărata dramă a izolării.

■ PROBLEMELE

INTEGRĂRII ■ Una dintre probleme este încăpățănarea părinților de a-l integra pe copil cu forța. Am întâlnit zeci de cazuri în care părintele refuza sistematic să accepte că există o problemă cu copilul. Deși cadrul didactic, psihologul sau alte persoane din jur aduc în atenția părintelui că există o problemă de natură

psihologică sau de comportament, acesta refuză să vadă realitatea. Unde sunt demersurile pentru instruirea părintelui?! Acestea nu se regăsesc în legislație și nicăieri în sistem, deși sunt esențiale pentru găsirea soluțiilor optime în rezolvarea problemelor care apar în demersul de incluziune socială.

Apoi, potrivit legii, școala este obligată să primească un elev cu dizabilități care are certificat de orientare școlară, eliberat de Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională. Însă, în multe cazuri, acel copil devine o problemă în plus pentru profesorul de la catedră. Pe hârtie nu există un curriculum adaptat. Învățătorul sau profesorul trebuie să găsească singur resursele necesare pentru a lucra cu elevul care are nevoi speciale, iar dacă nu are pregătire în domeniu, demersul lui este unul greoi, ba uneori greșit, care provoacă frustrare și copilului și profesorului.

În cele din urmă, se ajunge la o situație tensionată în care părintele reproșează cadrului didactic că nu se ocupă suficient de copil, iar cel de la catedră ajunge să-l izoleze pe copil cu replica „la-ți handicapatul și du-te în altă parte!“ (Nu vă oripilați, căci aceasta este realitatea!). Apoi mai sunt și părinții celorlalți copii, care nu vor să depună nici un efort să-l accepte pe elevul cu dizabilități. În unele cazuri nici nu au cum să-l accepte pentru că locul aceluia copil nu este într-o clasă normală.

De aici și până la un adevărat război personal este doar un pas, însă este o luptă a orgoliilor și hârtilor, iar nimic bun nu iese de aici pentru copil.

■ CE ÎNSEAMNĂ, ÎN FAPT, EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ■ Definiția educației incluzive este următoarea: „proces prin care răspundem diversității nevoilor copiilor prin creșterea gradului de participare la învățare și reducerea excluziunii.

Aceasta presupune o serie de schimbări de substanță din perspectiva conținutului educațional, a abordării didactico-pedagogice, a structurii sistemului de educație și a strategiilor educaționale“. Înțelegem de aici că schimbarea trebuie făcută la nivel profund, de sistem. De unde atâta schimbare în sistemul românesc?!

■ EXEMPLE ALE UNOR CONSTĂNȚENI DE LĂNGĂ NOI ■

Ca să se înțeleagă adevărata dramă a acestor copii, vă relatez următoarele aspecte, sub protecția anonimatului personajelor care trăiesc chiar în Constanța. Este vorba de un elev cu Sindrom Down, care are un retard mintal moderat, dar care ajunge să susțină examenul de bacalaureat. Știți care este singura concesie care i se face? I se acordă o oră în plus pentru rezolvarea sarcinilor?! Același lucru se întâmplă și în cazul examenului de Evaluare Națională. Adică fără subiecte adaptate, căci se presupune că a ajuns aici învățând după un curriculum adaptat, nu?! Ce se întâmplă cu copiii aceștia când finalizează clasa a VIII-a sau a XII-a? Toate autoritățile ridică din umeri. În cel mai fericit caz ajung să facă o școală profesională și pot obține niște abilități sociale și profesionale pentru a face o meserie. Însă aceste cazuri sunt rarissime. Cei mai mulți devin povara permanentă a părinților lor, fără a avea posibilitatea de a se întreține singuri!

Dacă aveți cazuri concrete și v-ați lovit de astfel de probleme, dar și alte nesemnate aici, în ceea ce privește incluziunea copiilor cu dizabilități în școli, vă așteptăm pentru a le găsi o soluție împreună autoritățile competente sau, măcar, pentru a le aduce în atenția publicului larg. Ne puteți scrie pe adresa office@telegrafonline.ro, alina.cristea@telegrafonline.ro sau

Generos pentru o zi, implicat pentru o viață!

În cadrul campaniei sociale „Săptămâna legumelor și a fructelor donate“, elevii Școlii Gimnaziale nr.38 „Dimitrie Cantemir“ Constanța au colectat, pe parcursul săptămânii 20.11-24.11.2017, fructe (190 kg), legume (185 kg) și alimente (făină, mălai, zahăr, orez, ulei, paste făinoase,

conserve, dulciuri). Elevii, părinții și cadrele didactice voluntare au donat o parte din fructele, legumele și alimentele colectate, copiilor și tinerilor aflați în dificultate din cadrul Fundației Morning Glory House - Casa Speranța Constanța. Beneficiari ai campaniei au fost și 10 bătrâni aflați în dificultate

din cadrul Parohiei „Sfântul Ilie“ Constanța, aceștia primind pachete cu legume, fructe și alimente. În cursul zilei de 24.11.2017, părinți și cadre didactice au oferit fructe, legume și alimente, copiilor instituționalizați din cadrul Centrului de Plasament „Delfinul“ Agigea.

Pe scurt.

Câți copii români nu au părinți! Au plecat la muncă în străinătate

Dacă v-ați întrebat vreodată câți copii au părinți plecați la muncă în străinătate, Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție (ANPDCA) are răspunsul. Numărul total al copiilor din România care aveau ambii părinți plecați la muncă în străinătate era, la finele primului semestru al acestui an, de 18.403, în timp ce totalul copiilor cu părinți plecați la muncă în străinătate era de 96.723, conform datelor centralizate de ANPDCA. Dintre cei 18.403 de copii cu ambii părinți plecați la muncă în străinătate, 17.142 se aflau în îngrijirea rudelor de până la gradul IV, fără măsuri de protecție, restul fiind plasați la un asistent maternal, centre de plasament, sau alte familii / persoane.

Conform sursei citate, un număr de 65.425 de copii aveau un părinte plecat la muncă în străinătate, iar dintre aceștia 62.876 de copii erau în grija rudelor până la gradul IV, fără măsură de protecție, iar 1.558 de copii se află în sistemul de protecție specială, cum ar fi în grija unui asistent maternal, în centre de plasament sau la alte familii/persoane. Totodată, un număr de 12.895 de copii proveneau din familii în care părintele unic susținător era plecat la muncă în străinătate, iar dintre aceștia, 11.498 de copii au rămas acasă în îngrijirea rudelor de până la gradul IV, fără măsură de protecție.

Totalul copiilor rămași acasă care se aflau în sistemul de protecție specială se ridică la 3.931, dintre care 580 erau în grija unui asistent maternal, 866 în centre de plasament, 2.237 la rude până la gradul IV, iar 248 în grija altor familii/persoane.

Ce înseamnă „moartea subită“

Aritmiile sunt o problemă extrem de serioasă. Prof. dr. Eduard Apetrei de la Institutul de Cardiologie și Chirurgie Cardiovasculară „C.C. Iliescu“ a vorbit, pentru DC News, despre aritmii, o problemă foarte frecventă, care are consecințe din cele mai dramatice. „Aritmiile sau tulburările de ritm sunt foarte frecvente. Dacă nu le tratezi, unele sunt amenințătoare de viață, iar bolnavul moare. Mai sunt și unele cazuri în care nici nu ai timp să pui diagnosticul pentru că bolnavul a murit. Probabil ați auzit: „cutare a murit subit“. Moartea subită este, de obicei, produsă printr-o tulburare severă de ritm“, a spus prof. dr. Eduard Apetrei potrivit sursei citate. „Aceste tulburări de ritm pot fi diagnosticate prin ce spune bolnavul, examenul pacientului, prin electrocardiogramă, și - mai ales - prin instalarea unor sisteme, niște electrozi, care permit monitorizarea continuă a bătailor inimii. Se cheamă monitorizarea Holter. Aceasta poate fi pe 24 de ore sau pentru câteva luni“, a mai zis profesorul. Aritmiile cardiace se caracterizează prin modificări ale ritmului normal al inimii, ori în raportul frecvenței cardiace, ori în cel al regularității, ritmicității frecvenței cardiace, sau sub ambele aspecte.